

עפ"ג 51662/12/14 - מדינת ישראל נגד מחמד ג'אבר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 51662-12-14 מדינת ישראל נ' ג'אבר(עציר) 20 אפריל 2015

בפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופטת שרה דותן

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

המערערת:	מדינת ישראל
נגד	
המשיבה:	מחמד ג'אבר (עציר)

נוכחים:

המערערת וב"כ עו"ד יוסף קורצברג

המשיב וב"כ עו"ד נורביץ'

משיב 1 - נאשם מחמד ג'אבר

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. בגין 14 מעשי גניבה (מרביתם של טלפונים חכמים), גניבת כרטיס חיוב, 6 עבירות של הפרת הוראה חוקית כאשר המערער מפר הוראות של בית משפט באשר למעצר בית ובמהלך אותן הפרות מבצע עבירות נוספות, וכן עבירות של הונאה בכרטיס חיוב והחזקת נכס חשוד כגנוב, הטיל בית משפט קמא (כב' השופט ע' דרויאן) 14 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו של המערער.

עמוד 1

נגד המערער היו תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי שהוטלו באותו תיק עצמו, האחד בן 6 חודשים והשני בן 3 חודשים. בית משפט קמא חפף אותם זה לזה וחפף אותם גם למאסר בפועל שהוטל בתיק הנוכחי, כך שסה"כ הוטלו על המערער 14 חודשי מאסר בגין כל העבירות שביצע, לרבות המאסרים על תנאי שהופעלו.

על הענישה מערערת בפנינו המדינה.

2. לטענת המדינה, התוצאה הסופית אליה הגיע בית משפט קמא שגויה לחלוטין. בית המשפט קבע מתחמי ענישה שניים בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר לכל עבירה שעניינה גניבה. מתחם דומה הוצמד גם לעבירה של גניבת כרטיס אשראי ועשיית השימוש בו ובאשר לעבירות שעניינן הפרת הוראה חוקית נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר. המתחמים, כך לטענת המדינה, הם ראויים, אלא שבית המשפט "תרגם" אותם בסופו של דבר לכלל ענישה אחת בגין כל העבירות גם יחד שאיננה משקללת ואיננה משקפת את המתחמים שנקבעו על-ידו.

המשיב פעל באופן שיטתי וגנב בעיקר מכשירי טלפון חכמים הגם שלא בחל גם בגניבות נוספות. המשיב עבר על פני הארץ לאורכה ולרוחבה ובכל מקום שעבר בו הותיר את חותמו, דהיינו גנב מכשירי טלפון ניידים או דברים אחרים. גם בשעה שהתנהל התיק נגדו ובעוד בית המשפט עסוק בו, לא נמנע המערער מביצוע עבירות, הגם שבאותו זמן לא רק שההליך המשפטי התנהל, אלא שהמערער היה אמור להימצא במעצר בית אותו הפר כדי לבצע עבירות נוספות.

הנה כי כן, לא מוראו של החוק, לא ההליכים המתנהלים ולא קיומו של מאסר על תנאי, לא היוו מחסום מספיק מפני המשך ביצוע העבירות על-ידי המערער.

3. עוד מפנה המדינה לאופיים של המכשירים אותם נהג המערער לגנוב, קרי: מכשירי טלפון ניידים. למותר לציין, כי במכשיר כזה מצוי בימינו מרכז חייו של כל אדם. המערער לא היסס לגנוב את המכשירים פעם אחר פעם אחר פעם. לפיכך, כאשר בסופו של יום לאחר 14 מתחמים שכל אחד מהם נע בין מאסר מותנה ל- 12 חודשי מאסר ומתחמים נוספים, כמפורט לעיל, הוטלו על המערער 14 חודשי מאסר. יש בכך משגה אותו חייבת לתקן, כך לטענת המדינה, ערכאת הערעור.

4. הסנגורית שמה את הדגש על כך שהמערער מצוי היום בפתחם של הליכי שיקום. הוגשה לנו תוכנית השיקום שגובשה עבורו. עצם בירורו של הערעור בימים אלה גורם עוול למערער שנמצא כרגע, כאמור, בפתח תקופה חדשה בחייו. המערער היה מכור לסמים ועובדה זו הכתיבה את פעילותו העבריינית לאורך התקופה שמדובר בה. כיום הוא עבר תהליך גמילה, כאמור, יש תוכנית שגובשה עבורו ומשום כך לא יחא זה מן הראוי להתערב בענישה.

5. שקלנו את טיעוני הצדדים ודעתנו היא כי לא יכול להיות ספק בצדקתו של ערעור זה. המערער הוא עבריין רכוש. זו מהותו. זו הווייתו. בכך הוא עוסק ושב ועוסק כל אימת שההזדמנות נקרת לידיו. המערער עבר לאורכה ולרוחבה של הארץ ברצף ישיר ממקום למקום, ובכל מקום גנב וביצע גם עבירות נוספות, לרבות הונאה בכרטיס חיוב ושימוש בכרטיסים שאותם גנב.

אנו מסכימים עם התביעה כי יש חשיבות מיוחדת לגניבת מכשירי טלפון נייד וזאת בשני היבטים:

ההיבט האחד הוא הקלות הבלתי נסבלת של גניבת מכשירים אלה, כפי שעולה מעובדות האישומים בהן הורשע המערער. המערער פיתח לעצמו שיטה שהוכיחה עצמה שוב ושוב, להעסיק בדברים את בעל הדבר וניצול הסחת הדעת כדי לגנוב את המכשיר. לצד היבט זה שעניינו קלות ביצוע העבירה, קיים גם ההיבט של מהות המכשיר והמידע הרב המאוחסן בו. למותר לציין, כי כל מכשיר טלפון נייד מחזיק מידע רב ערך עבור בעליו, שחזורו הוא כמעט בלתי אפשרי ומכל מקום, נטילתו גורמת עוגמת נפש רבה למי שהמכשיר נגנב ממנו. למערער כנראה לא היה שום רצון להתחשב בנתון זה ולראות את בעלי המכשיר לנגד עיניו כאשר הוא שב ומבצע את העבירות.

כאשר מדובר ברצף של עבירות, כמפורט לעיל, חלקן בוצעו בעוד ההליך הפלילי מתנהל וגם מאסרים על תנאי לא היה בהם די להרתיע, נראה כי לא ניתן להסתפק במאסר שהטיל בית משפט קמא.

6. אנו מאמצים את המתחמים שנקבעו על-ידי בית משפט קמא. אנו מאמצים גם את קביעתו להטיל עונש אחד כולל ועונש כולל זה אנו מעמידים על 24 חודשים במקום 14 חודשים כפי שהטיל בית משפט קמא.

באשר למאסר על תנאי, אנו מאמצים את קביעתו של בית משפט קמא כי שני המאסרים על תנאי שהוטלו באותו תיק עצמו, ירוצו בחופף זה לזה, אולם התקופה הכוללת תופעל במצטבר למאסר בפועל שהוטל בתיק הנוכחי, כך שסה"כ יהא על המערער לרצות 30 חודשי מאסר במקום 14 כפי שהוטלו בבית משפט קמא.

אנו ערים לפער בין הענישה בבית משפט קמא לענישה שבפנינו, אולם במקרה הנוכחי, כפי שנאמר לא אחת בפסיקה, לא הפער הוא שזועק, אלא העונש שהוטל מלכתחילה בבית משפט קמא [ראה רע"פ 7188/06 תרתור נ' מ"י (פורסם בנבו) (14.09.06)].

יתר רכיבי הענישה יישארו בעינם.

ניתן והודע היום א' אייר תשע"ה, 20/04/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

דבורה ברלינר, נשיאה
שרה דותן, שופטת

אב"ד

עמוד 3

הוקלד על ידי סימונה אלפסי